

บทความวิจัย

เรื่อง การพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลसानซี

โดย

นางสาว รัฐวรรณ สิทธิจิตรทอง

รหัสนักศึกษา 05530685

เสนอ

อาจารย์ สุภาภรณ์ อัสวไชยชาญ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลसानซี
ชื่อผู้วิจัย	น.ส. รัฐวรรณ สิทธิจันทร์ทอง รหัสนักศึกษา 05530685
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์สุภาภรณ์ อัสวไชยชาญ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

บทความวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษายุทธศาสตร์และแนวการพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลसानซี นับตั้งแต่ที่รัฐบาลจีนมีนโยบายพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตกของจีน เพื่อพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตกให้มีความเจริญทัดเทียมกับชายฝั่งภาคตะวันออก โดยรวบรวมข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์

ผลจากการศึกษาพบว่ารัฐบาลกลางของจีนมีนโยบายและเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนา มณฑลसानซีให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมการบิน เป็นหนึ่งในฐานการผลิตพลังงานที่สำคัญของประเทศ และเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญของจีนในด้านการคมนาคมขนส่งและเป็นศูนย์กลางด้านระบบโลจิสติกส์ที่สำคัญในภาคตะวันตกและตะวันตกเฉียงเหนือ รัฐบาลसानซีก็มีนโยบายสอดคล้องกับนโยบายระดับชาติ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาอย่างรวดเร็วและยั่งยืน

คำสำคัญ การพัฒนาเศรษฐกิจ โลจิสติกส์

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง “การพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลसानซี” เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงและมีเนื้อหาสาระที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ก็ด้วยความทุ่มเทและความใส่ใจช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการชี้แนะของอาจารย์ที่ปรึกษา คือ อาจารย์สุภาภรณ์ อัสวไชยชาญ ผู้เขียนขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนๆทุกคน ที่คอยเติมพลังใจให้กันเสมอมา ถือเป็นกำลังใจที่สำคัญที่ผลักดันให้บทความวิจัยเล่มนี้สำเร็จลงด้วยดีในที่สุด

บทนำ

นับตั้งแต่ที่จีน ได้ดำเนินนโยบายเปิดประเทศและปฏิรูปเศรษฐกิจ ในปี 1980 รัฐบาลกลาง ได้เลือกที่จะทุ่มเททรัพยากรในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทางตะวันออกก่อนพื้นที่อื่นๆของประเทศ ทำให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างไม่สมดุลและไม่ยั่งยืน (อักษรศรี พานิชสาส์น,2550:209) ส่งผลให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ของประชากรภายในประเทศ โดยที่ประชากรในพื้นที่แถบชายฝั่งตะวันออกมีฐานะร่ำรวยและชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่าประชากรที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันตก (วันรักษ์ มิ่งมณีนากิน,2537:22)

ดังนั้นในปี 1999 รัฐบาลกลางจึงได้บรรจุแผนการพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตกเข้าไปในแผนพัฒนาเศรษฐกิจด้วย ได้แก่ มณฑลกานซู หึงเซี่ย มงโกเลียใน เสฉวน ยูนนาน ส่านซี กว่างซี เมืองต่างๆ เช่น เมืองฉงชิ่ง กุ้ยโจว ซิงไห่ และเขตปกครองตนเองทิเบต ซินเกียง ซึ่งเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ของประเทศ (6.85 ล้านตารางกิโลเมตร) โดยเน้นการลงทุนจากภาครัฐ และสร้างแรงจูงใจในการลงทุนจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ (กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์,2545:8) เพื่อลดช่องว่างทางรายได้ระหว่างฝั่งตะวันตกกับฝั่งตะวันออก และเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจของฝั่งตะวันตกให้มีความเติบโตทัดเทียมกับฝั่งตะวันออกมากขึ้น(วันรักษ์ มิ่งมณีนากิน,2537:22) อีกทั้งพื้นที่ฝั่งตะวันออกมีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่และเริ่มอิ่มตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านอุตสาหกรรม ที่ปัจจุบันประสบปัญหาข้อจำกัดในด้านพื้นที่ ค่าแรง นโยบายสนับสนุนจากภาครัฐ (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2556)

มณฑลส่านซีเป็นมณฑลหนึ่งที่อยู่ในการพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตก เป็นมณฑลตอนใน ตั้งอยู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีน มีพื้นที่เชื่อมภูมิภาคตะวันออกและภาคกลางเข้ากับภาคตะวันตกเฉียงเหนือและตะวันตกเฉียงใต้เข้าด้วยกัน (อวยพร สุธาทองไทย,2549:193) และเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรและแร่ธาตุกว่า 91 ชนิด โดยมีแร่ธาตุที่มีมากติดอันดับ 1 ใน 10 ของประเทศมีถึง 58 ชนิด เช่น เป็นแหล่งผลิตถ่านหินมากเป็นอันดับ 2 ของจีน นอกจากนี้ทางตอนเหนือของมณฑล

ล้านซียังมีแหล่งสำรองถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ และน้ำมันอยู่ในปริมาณมาก และเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาทางเศรษฐกิจของมณฑลล้านซี (อวยพร สุธาทองไทย,2549:195) อีกทั้งมณฑลล้านซีมีศักยภาพในด้านงานวิจัยและพัฒนาเป็นอันดับ 3 ของประเทศรองจากปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้ และมีสถาบัน วิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกว่า 50 แห่งที่จัดว่าเป็นสถาบันวิจัยที่ทันสมัยและก้าวหน้าระดับประเทศ นอกจากนี้มณฑลล้านซียังได้รับเลือกให้จัดตั้งเขตพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงระดับประเทศเป็นแห่งแรกในภาคตะวันตกอีกด้วย (อวยพร สุธาทองไทย,2549: 197)

ดังนั้นรัฐบาลกลางจึงเลือกมณฑลล้านซีเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงความเจริญจากภูมิภาคตะวันออกสู่ตะวันตก อีกทั้งเป็นหน้าด่านสำคัญในการกระจายสินค้าสู่ภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2552) นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังต้องการพัฒนาให้เป็นฐานการผลิตพลังงานที่สำคัญของประเทศอีกด้วย (สำนักข่าว Securities Times, 2554)

นครซีอานเป็นเมืองเอกของมณฑลล้านซี รัฐบาลกลางได้กำหนดยุทธศาสตร์ให้เขตเอียนเหลียงของนครซีอานในมณฑลล้านซีเป็นฐานอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องบินระดับประเทศแห่งแรกในจีน และเป็นฐานการบินที่ครบวงจรและสมบูรณ์ที่สุดของจีนในปัจจุบัน พร้อมอนุมัติโครงการที่จะสร้างฐานดังกล่าวให้เป็นเมืองเครื่องบินแห่งชาติจีน (คุณเนตร อาจหาญศิริ,2551) และนครซีอานมีการพัฒนาด้านคมนาคมและโลจิสติกส์ที่ทันสมัย ได้แก่ เส้นทางรถไฟความเร็วสูง ระบบทางยกระดับ ระบบอุโมงค์ เป็นต้น (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน,2556)

จากอดีตที่มณฑลล้านซียังคงล้าหลังและยากจน จนกระทั่งรัฐบาลกลางหันมาพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตกอย่างจริงจังที่เรียกว่า 西部大开放 ทำให้มณฑลล้านซีมีความตื่นตัวและริเริ่มนโยบายและมาตรการของตนมารองรับนโยบายใหญ่ระดับชาติ (อักษรศรีพานิชสาส์น,2549:238) รัฐบาลล้านซีมีแผนที่จะพัฒนาเศรษฐกิจในด้านต่างๆ อาทิ การพัฒนาเทคโนโลยีโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ การเร่งขยายโครงการร่วมลงทุนจากภายนอก การพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และเขตอุตสาหกรรม

ต่างๆ (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน,2554) การปรับโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ พัฒนา
อุตสาหกรรมบริการ พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว กระตุ้นความต้องการภายในมณฑล (อักษร
ศรี พานิชสาส์น,2549:208)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาภาคตะวันตกของจีน และเน้นศึกษามณฑลส่านซี
ในฐานะที่เป็นศูนย์กลางการพัฒนาของภาคตะวันตก โดยจะศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมการบิน
การพัฒนาด้านพลังงาน และการพัฒนาระบบโลจิสติกส์เป็นหลัก โดยด้านโลจิสติกส์จะศึกษาทั้ง
ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลส่านซี

ผลการวิจัย

ภาพรวมของมณฑลส่านซี

มณฑลส่านซีมีจุดเด่น คือ เป็นมณฑลที่อยู่ตรงกลาง ตั้งอยู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน
มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 205,800 กิโลเมตร มีอาณาเขตเชื่อมต่อกับพื้นที่อื่นๆ ทิศเหนืออยู่ติดกับเขต

ปกครองตนเอง หนึ่งร้อย และเขตมองโกเลียใน ทางทิศใต้ติดกับมณฑลเสฉวน และมหานครฉงชิ่ง โดยมีความยาวของพื้นที่จากทิศใต้ไปเหนือยาว 880 กิโลเมตร ทิศตะวันออก คือ มณฑลเหอหนาน ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คือ มณฑลซานซี ทิศตะวันออกเฉียงใต้ เป็นมณฑลเหอหนานและหูเป่ย์ และทิศตะวันตก คือ มณฑลกานซู และเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ความยาวของพื้นที่จากทิศตะวันออกไปตะวันตกยาวประมาณ 160-490 กิโลเมตร ถือเป็นเมืองหน้าด่านที่จะเข้าสู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน

มีความอุดมสมบูรณ์ด้านทรัพยากร ได้แก่ ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน เกลือและแร่ธาตุอื่น ๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ อีกทั้งยังมีศักยภาพในด้านงานวิจัยและพัฒนา มากเป็นอันดับ 3 ของประเทศ มีประชากรทั้งหมดประมาณ 37.72 ล้านคน ประชากรในวัยทำงาน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 73.84 อัตราการจ้างงาน 20.94 ล้านคน โดยประกอบอาชีพในอุตสาหกรรม การเกษตรร้อยละ 41.8 อุตสาหกรรมภาคการผลิตร้อยละ 23.5 และอุตสาหกรรมภาคบริการร้อยละ 34.6 มีอัตราการว่างงานของประชากรในเขตเมืองที่ร้อยละ 3.9

มณฑลซานซีแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 เมือง ได้แก่ นครซีอาน เมืองเสียนหยาง เมืองเป่ย์จี้ เมืองซางลั่ว เมืองอันจง เมืองอานคัง เมืองถงชวาน เมืองเว่ยหนาน เมืองเถียนอาน และเมืองหยูหลิน โดยมี นครซีอานซึ่งตั้งอยู่บริเวณที่ราบกวางจงเป็นเมืองเอก ดังรูป

ยุทธศาสตร์การพัฒนาตะวันตกของจีน

รัฐบาลกลางของจีนได้ดำเนินการพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตกอย่างต่อเนื่องภายใต้แผนพัฒนาเขตเศรษฐกิจ 3 พื้นที่ โดยแบ่งภาคตะวันตกเป็น 3 พื้นที่ คือ 1) เขตเศรษฐกิจรอบอ่าวเป่ย์ปู โดยมีเขตกว่างซีเป็นศูนย์กลาง 2) เขตเศรษฐกิจเฉิงหยู มินครเฉิงตู (มณฑลเสฉวน) และมหานครฉงชิ่งเป็นศูนย์กลาง 3) เขตเศรษฐกิจกวางจง-เทียนส่วย มินครซีอาน (มณฑลส่านซี) เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน

แผนพัฒนาเศรษฐกิจกวางจง-เทียนส่วยครอบคลุมพื้นที่ดังต่อไปนี้

- 1) ตอนกลางของมณฑลส่านซี ได้แก่ นครซีอาน เมืองถงชว่น เมืองเป่าจี เมืองเสียนหยาง เมืองเว่ยหนาน เมืองซางลั่วและกินพื้นที่ไปถึงเมืองเทียนส่วยของมณฑลกานซู รวมพื้นที่ทั้งหมด 79,800 ตารางกิโลเมตร
- 2) ตอนใต้ของมณฑลส่านซี ได้แก่ เมืองอันจงและเมืองอานคัง

- 3) ตอนเหนือของมณฑลसानซี ได้แก่ เมืองเถียนอานและเมืองหยูหลิน รวมถึงเมืองฝิงเหลียง เมืองซิงหยางและเมืองหล่งหนานในมณฑลกานซู (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2552)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจกวางจง-เทียนสู่มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการพัฒนาพื้นที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน โดยเริ่มจากการพัฒนา 1. เมืองศูนย์กลาง (นครซีอานและเมืองเสียนหยาง) ให้กลายเป็นศูนย์กลางและคั่นควำด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่สำคัญของประเทศ ศูนย์กลางการค้าและโลจิสติกส์ ศูนย์กลางการเงิน ศูนย์ท่องเที่ยวชั้นนำระหว่างประเทศ เขตอุตสาหกรรมไฮเทคและเขตอุตสาหกรรมการผลิตที่สำคัญของชาติ แล้วค่อยขยายการพัฒนาไปสู่ 2. เมืองศูนย์กลางระดับรอง ได้แก่ 2.1 เมืองเป่าจี พัฒนาให้เป็นแหล่งผลิตเครื่องจักร รถยนต์ขนาดใหญ่ และการแปรรูปโลหะนอกกลุ่มเหล็ก รวมถึงด้านการพาณิชย์และการท่องเที่ยว 2.2 เมืองถงชาน พัฒนาด้านพลังงาน วัสดุคิบและการแปรรูปสินค้าเกษตร 2.3 เมืองเว่ยหนาน พัฒนาด้านเครื่องจักร อิเล็กทรอนิกส์ และยาชีวภาพ 2.4 เมืองซางลั่ว ให้ความสำคัญด้านวัสดุที่ทันสมัย เวชภัณฑ์และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ 2.5 เมืองเทียนสู่ในมณฑลกานซู เน้นด้านอุตสาหกรรมทหาร อุตสาหกรรมแปรรูป การผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2552)

จากนั้นเมืองศูนย์กลางและเมืองศูนย์กลางระดับรองจะขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับพื้นที่รอบๆให้กว้างขึ้น โดยขยายการพัฒนาไปสู่ภาคเหนือ ได้แก่ เมืองหยูหลินและเมืองเถียนอานในมณฑล ซานซี ซึ่งเป็นเขตพลังงานที่สำคัญของจีน และขยายการพัฒนาไปสู่ภาคใต้ ได้แก่ เมืองอานกั๋งและเมืองฮั่นจง รวมถึงเมืองหล่งหนานในมณฑลกานซู ซึ่งเป็นเขตเกษตรเชิงนิเวศน์และสมุนไพรจีนที่สำคัญ และขยายการพัฒนาจากเมืองเทียนสู่สู่เมืองฝิงเหลียงและซิงหยางในมณฑลกานซู และกระจายสู่มณฑลโดยรอบของภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนต่อไป (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2552)

ภาพนี้อธิบายการพัฒนาเมืองศูนย์กลางไปสู่เมืองศูนย์กลางระดับรองและเมืองรอบๆ

ตั้งแต่ที่รัฐบาลกลางของจีนดำเนินนโยบายยุทธศาสตร์พัฒนาภาคตะวันตกมาตลอด 10 ปี เศรษฐกิจของसानซีเติบโตขึ้น โดยเฉลี่ยร้อยละ 12.2 ต่อปี เขตกวางจง-เทียนส่วยมีจำนวนประชากรร้อยละ 62 ของประชากรทั้งหมดของมณฑลसानซี มีการเติบโตของเศรษฐกิจคิดเป็นร้อยละ 63 ของการเติบโตโดยรวม ของมณฑลसानซี มีมูลค่า GDP คิดเป็นร้อยละ 25 ของมูลค่า GDP ทั้งหมดในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน, 2554)

มีการคาดการณ์ว่าภายในปี 2563 เขตกวางจง-เทียนส่วยจะมีมูลค่า GDP เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 33 ของมูลค่า GDP ทั้งหมดในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน และมูลค่า GDP เฉลี่ยต่อหัวจะเพิ่มขึ้น 2 เท่าตัว (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน ณ สีอัน, 2554)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจกวางจง-เทียนส่วยเป็นหนึ่งในแผนพัฒนาเขตเศรษฐกิจ 3 พื้นที่สำคัญของภาคตะวันตก ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันตกของจีนต่อไป

แนวทางการพัฒนามณฑลส่านซี

การพัฒนาให้เป็นฐานอุตสาหกรรมการบิน

การคมนาคมทางอากาศของจีนเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยที่ร้อยละ 22 ต่อปี แต่สนามบินในจีนกระจุกตัวกันอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศเป็นส่วนใหญ่ อัตราเฉลี่ยที่ 100,000 ตารางกิโลเมตรต่อสนามบิน 4.8 แห่ง ขณะที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนมีอัตราเฉลี่ย อยู่ที่ 100,000 ตารางกิโลเมตรต่อสนามบิน 0.8 แห่ง (คูจเนตร อาจหาญศิริ ,2551)

ภาคตะวันตกมีพื้นที่กว้างใหญ่และพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย การพัฒนาถนนและเส้นทางรถไฟในพื้นที่เป็นเรื่องยาก อีกทั้งภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ทำให้รัฐบาลกลางของจีนเริ่มเห็นความสำคัญของการสร้างสนามบินในภาคตะวันตกเพื่อรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ

เขตเทียนเหลียงเป็นเขตชานเมืองของนครซีอาน ตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำเว่ย ห่างจากใจกลางนครซีอานไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ 60 กิโลเมตร มีพื้นที่ 244.4 ตารางกิโลเมตร (อวยพร สุชาทองไทย,2549:134)

รัฐบาลจีนได้กำหนดยุทธศาสตร์ให้เขตเทียนเหลียงของนครซีอานในมณฑลส่านซีเป็นฐานอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องบินระดับประเทศแห่งแรกในจีนและเป็นฐานการบินที่ครบวงจรและสมบูรณ์ที่สุดของจีน พร้อมอนุมัติโครงการอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมที่จะสร้างฐานดังกล่าวให้เป็น “เมืองเครื่องบินแห่งชาติจีน” (คูจเนตร อาจหาญศิริ,2551) ปัจจุบันมณฑลส่านซีมีฐานการผลิตอากาศยานระดับชาติจำนวน 1 แห่งและกลุ่มบริษัทรัฐวิสาหกิจผู้ผลิตและประกอบอากาศยานอีก 2 แห่งด้วยกัน ได้แก่

1. ฐานการผลิตอากาศยานแห่งชาติเทียนเหลียง(Xi'an Yanliang National Aviation Hi-tech Industrial Base) เป็นเขตอุตสาหกรรมผลิตอากาศยานขั้นสูงของนครซีอานที่ครบวงจร ครอบคลุมทั้งด้านการวิจัย ออกแบบ ผลิต และประกอบชิ้นส่วนและตัวเครื่องบิน ตลอดจนเขตฝึกอบรมทางด้านการบินที่ใหญ่ที่สุดในทวีปเอเชียอีกด้วย ประกอบไปด้วยฐานการผลิตอากาศยานขนาดต่างๆรวม 4 แห่งด้วยกัน ได้แก่

เขตที่ 1 เขตการผลิตอากาศยานเอ็ยนเหฺลียง (Yanliang Aviation manufacturing zone) เป็นฐานการผลิตและพัฒนาเครื่องบินทั้งลำ และเป็นแหล่งผลิตชิ้นส่วนเครื่องบินขนาดใหญ่ มีพื้นที่ตามโครงการครอบคลุมกว่า 40 ตร.กม.

เขตที่ 2 เขตอุตสาหกรรมการบินทั่วไปผู้เจิง (Pucheng General Aviation industrial park) เป็นเขตที่รองรับอุตสาหกรรมต่อ ยอดจากสนามบินภายในผู้เจิง อาทิการแปรรูปวัสดุและชิ้นส่วนขนาดเล็กรวมไปถึงยังเป็นฐานการฝึกอบรมนักบิน มีพื้นที่ตามโครงการ 20 ตารางกิโลเมตร

เขตที่ 3 สวนอุตสาหกรรมการบินสนามบินนานาชาติเสียนหยาง (Xianyang Airport Industrial Park) เป็นเขตพัฒนาการซ่อมบำรุงอากาศยาน ตรวจสอบเครื่องบินพลเรือนทั่วไป และเขตโลจิสติกส์กระจายสินค้าทางอากาศ มีพื้นที่ตามโครงการจำนวน 12 ตร.กม.

เขตที่ 4 ศูนย์ฝึกอบรมการบินเฟิ่งเสียง (Baoji Fengxiang Flight Training Park) เป็นศูนย์กลางการฝึกอบรมการบินและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในด้านการฝึกบินทั้งหมด (จุดเน้น อากาศยาน, 2551)

2. กลุ่มบริษัท AVIC Xi'an Aircraft Industry (Group) Company “ซีเฟยกรุ๊ป” เป็นรัฐวิสาหกิจที่ทำหน้าที่ผลิตและประกอบอากาศยานที่ใหญ่ที่สุดของมณฑลส่านซี ปัจจุบัน “ซีเฟย” ครอบคลุมการผลิตและออกแบบรวมไปถึงการประกอบชิ้นส่วนเครื่องบิน และเป็นเขตการฝึกอบรมทางด้านการบินขนาดใหญ่อีกด้วย

3. Shaanxi Aircraft Corporation (陕西飞机制造集团有限责任公司) “सानเฟย” เป็นกลุ่มบริษัทผู้ผลิตอากาศยานที่เน้นการผลิตเครื่องบินทางการทหารเป็นหลัก ปัจจุบันฐานการผลิตอากาศยานและชิ้นส่วนแห่งที่สองแห่งนี้มีความร่วมมือทางด้านการวิจัยผลิตภัณฑ์กับบริษัทการบินชั้นนำของโลก อาทิ Boeing Airbus Air Canada Alitalia (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2552)

ฐานอุตสาหกรรมการบินเอียนเหลียง นครซีอานเป็นฐานการบินที่ครบวงจรที่สุดแห่งหนึ่งของจีน ซึ่งมีตั้งแต่การออกแบบ การทดสอบ โครงสร้างและระบบ การผลิตและประกอบชิ้นส่วนสำคัญของเครื่องบิน การตรวจสอบมาตรฐานและทดลองการบิน การจัดจำหน่าย กล่าวได้ว่า นครซีอานมีปัจจัยในการพัฒนาอุตสาหกรรมการบินที่ดีที่สุดในประเทศจีน (ศูนย์ความรู้เพื่อการค้าและการลงทุนกับจีน,2555)

การพัฒนาให้เป็นหนึ่งในฐานการผลิตพลังงานที่สำคัญของประเทศ

จีนเป็นประเทศผู้บริโภคพลังงานขนาดใหญ่ของโลก ดังนั้นจีนจึงให้ความสำคัญกับความมั่นคงด้านพลังงานเป็นอันดับ 1 เพราะเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยการดำเนินการพัฒนาพื้นที่ดังกล่าวในเขตมองโกเลียใน ส่านซี กานซู และหนิงเซีย ซึ่งมีพื้นที่ทั้งหมดมากกว่า 240,000 ตารางกิโลเมตร (อยู่ในมณฑลส่านซี 80,000 ตารางกิโลเมตร) ให้เป็นฐานการผลิตพลังงานที่สำคัญของประเทศ เพื่อตอบสนองความต้องการภายในประเทศ และรักษาความมั่นคงทางพลังงานของประเทศไปพร้อมๆกัน (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน,2554)

เนื่องด้วยเงื่อนไขทางธรรมชาติและสภาพภูมิประเทศที่หลากหลาย ส่งผลให้มณฑลส่วน
 ซิมีแหล่งสำรองสินแร่โลหะและอโลหะมากที่สุดในจีน โดยมีการสำรวจพบทรัพยากรแร่ธาตุต่างๆ
 กว่า 92 ชนิด โดยมีถึง 27 ชนิดที่มีปริมาณแหล่งสำรองอยู่มากติด 3 อันดับต้นๆของจีน เช่น ทองคำ
 และแร่โมลิบดีนัม ซึ่งมีปริมาณการผลิตครึ่งหนึ่งของทั้งประเทศ (อวยพร สุชาติทองไทย, 2549:195)

ส่วนซียังมีแหล่งสำรองถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน เกลือ และแร่โลหะอื่นๆ อยู่ใน
 ปริมาณมาก และเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาทางเศรษฐกิจของมณฑล ทรัพยากรแร่ธาตุที่มีมาก
 ที่สุดในมณฑลได้แก่ ถ่านหิน โดยเฉพาะที่เมืองหยูหลิน (Yulin) ถือเป็นแหล่งผลิตถ่านหินมากเป็น
 อันดับ 2 ของจีน รองจากเมืองออดอส (Ordos) ในเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน และที่เมือง
 เซินมู่ (Shenmu) และเมืองฝูกู่ (Fugu) เป็นฐานการผลิตถ่านหินที่มีคุณภาพมากแห่งหนึ่งของ
 ประเทศ ด้วยปริมาณการผลิตกว่า 160 พันล้านตัน (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน, 2554)

เมืองหูหลินในมณฑลส่านซีเป็นเขตทรัพยากรถ่านหินและสินแร่อื่นๆ ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศจีน ปัจจุบันมีทรัพยากรสินแร่กว่า 48 ชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันและเกลือสินเธาว์ที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ ดังที่แสดงในตาราง

ตารางแสดงปริมาณของทรัพยากรของเมืองหูหลิน

ทรัพยากร	มีปริมาณ	สำรวจแล้ว	คิดเป็น(ร้อยละ)ของส่านซี
ถ่านหิน	271,400 ล้านตัน	144,700 ล้านตัน	10.8
ก๊าซธรรมชาติ	6 ล้านล้านลูกบาศก์เมตร	1,180,000 ล้านลูกบาศก์ เมตร	8.9
ปิโตรเลียม	6 ล้านล้านตัน	300 ล้านตัน	2.5
เกลือสินเธาว์	6 ล้านล้านตัน	885,400 ล้านตัน	26

จากการคาดการณ์ ทรัพยากรในเมืองหูหลินมีมูลค่ารวมกว่า 46 ล้านล้านหยวน (230 ล้านล้านบาท) ซึ่งเท่ากับว่า ในพื้นที่ทุกๆ 1 ตารางกิโลเมตรของเมืองมีทรัพยากรมูลค่าราว 1,000 ล้านหยวน

ถึงแม้ว่าภาคตะวันตกอันกว้างใหญ่ของจีนจะมีเศรษฐกิจที่ล่าช้ากว่าเมืองชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก แต่ภาคตะวันตกก็มีข้อได้เปรียบในเรื่องทรัพยากรพลังงานที่มีปริมาณมหาศาล ในขณะที่ภาคตะวันออกของจีนมีเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็ว แต่ขาดปัจจัยสำคัญคือวัตถุดิบพลังงานสำหรับใช้ในกระบวนการผลิต (วันรักษ์ มิ่งมณีนากิน, 2537:22) รัฐบาลกลางจึงได้กำหนดโครงการสำคัญระดับประเทศให้ภาคตะวันตกของจีนมีบทบาทสำคัญเป็นพื้นที่สำรองพลังงานของชาติ และขนส่งพลังงานประเภทต่างๆ ไปยังภาคตะวันออกของจีน

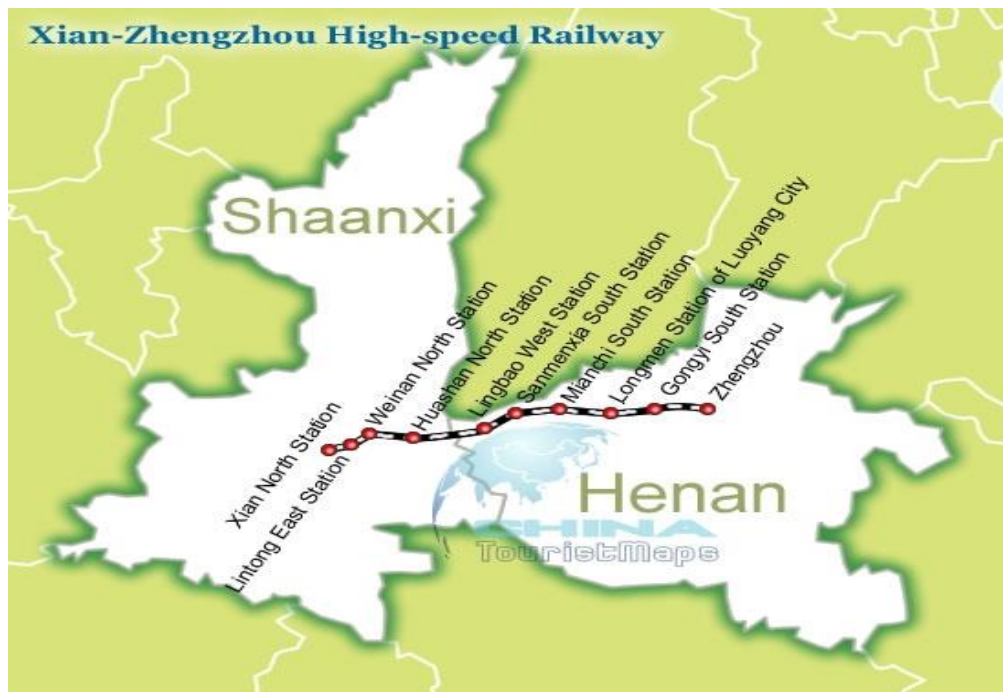
การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ที่ครบวงจร

ถึงแม้ว่ามณฑลसानซีจะไม่มีทางออกทางทะเล แต่ก็ไม่เป็นปัญหาต่อการคมนาคมโลจิสติกส์เนื่องจากรัฐบาลกลางได้กำหนดให้ซีอานเป็นเมืองศูนย์กลางระบบโลจิสติกส์ที่สำคัญที่สุดในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนและรัฐบาลसानซีได้กำหนดเป้าหมายในการยกระดับให้นครซีอานเป็นเมือง “One-day Transportation” คือ สามารถเดินทางไปยังเมืองต่างๆได้โดยใช้เวลาเพียง 1 วัน (ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน ณ ซีอาน, 2554) และดำเนินการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานและการคมนาคมโลจิสติกส์ให้ทันสมัยและเป็นไปอย่างรอบด้าน เพื่อรองรับการเจริญเติบโตของเมืองในมณฑลตอนในภาคตะวันตกที่มีนครซีอานเป็นศูนย์กลาง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ทาง ดังนี้

1. ทางบก

1.1 เส้นทางรถไฟความเร็วสูง

1.) เส้นทางรถไฟสายซีอาน – เจิ้งโจว เปิดให้บริการวันที่ 6 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2010 เชื่อมการเดินทางจากภาคตะวันตกเฉียงเหนือ(ซีอาน มณฑลसानซี)สู่ตอนกลางของจีน(เมืองเจิ้งโจว มณฑลหูหนาน) มี 10 สถานี ระยะทางรวมทั้งสิ้น 505 กิโลเมตร ความเร็วของรถไฟสูงสุด 350 กม./ชม. โดยจะใช้เวลาเดินทางจากซีอาน-เจิ้งโจวเพียง 2 ชม. (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

2.) เส้นทางรถไฟเซี่ยงหยูสาย 2 มีระยะทางทั้งสิ้น 507 กม. โดยเริ่มต้นจากมณฑลหูหนาน – มณฑลส่านซี – มณฑลเสฉวน – มหานครฉงชิ่ง ความเร็วของรถไฟสูงสุด 160 กม./ชม. ซึ่งจะทำให้การเดินทางจากซีอาน-ฉงชิ่ง ลดลง 8 ชม. (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

1.2 ระบบทางยกระดับ

เครือข่ายทางยกระดับในมณฑลส่านซีประกอบด้วยถนนวงแหวนรอบเมืองใหญ่ 4 แห่ง ได้แก่ 1) ถนนวงแหวนรอบนครซีอาน 2) ถนนวงแหวนรอบนครหุ่ยหลิน 3) ถนนวงแหวนรอบนครเป่ย์จี 4) ถนนวงแหวนรอบนครอ๋นจง (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

1.3 ระบบทางด่วน

รัฐบาลส่านซีจะสร้างเครือข่ายทางด่วนเป็นรูปตัวอักษร “米” ครอบคลุม 10 เมืองของส่านซี เพื่อ่นระยะเวลาในการเดินทางภายในมณฑลให้เหลือเพียง 1 วัน และเพื่อความสะดวกในการกระจายสินค้าสู่เมืองและมณฑลที่มีพื้นที่ติดกันทั้ง 8 ทิศ ได้แก่ มองโกเลียใน หนิงเซีย่ กานซู เสฉวน ฉงชิ่ง หูเป่ย์ เหอหนาน และซานซี (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

การเดินทางเชื่อม ๘ ทิศจะคล่องตัวด้วยความช่วยเหลือของทางด่วนยกระดับอ้อมเมืองซีอาน และจะสามารถเดินทางสู่สนามบินซีอาน-เทียนหยางได้อย่างสะดวกรวดเร็ว โดยไม่ต้องแล่นผ่านตัวเมืองเลี่ยงปัญหาจราจรติด ก่อนตัดสู่ทางด่วนสายต่างๆ ตามรูปตัวอักษร “米” ได้แก่ “ทางด่วนจิงคุน (ปักกิ่ง-คุนหมิง)” “ทางด่วนเหลียนฮั่ว (เจียงซู-ซินเจียง)” “ทางด่วนसानอู๋ (सानซี-เซียงไฮ้)” “ทางด่วนเปาเม่า (มองโกเลียใน-กวางตุ้ง)” (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

1.4 ระบบอุโมงค์

อุโมงค์คู่ลอดเขาฉินถึงถือเป็นอุโมงค์คู่ลอดภูเขาที่มีระยะทางยาวที่สุดในโลกรวมระยะทางกว่า 36.04 กิโลเมตร โดยเริ่มจากหมู่บ้านอู่เซียงเขตฉางอันนครซีอานไปสิ้นสุดยังหมู่บ้านหยินผาน อ.จ้าวซู่ย ด้วยงบประมาณลงทุนกว่า 3,193 ล้านหยวน (สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

2. ทางน้ำ

- 1) เขตท่าสินค้านานาชาติซีอาน โดยเป็นการใช้ประโยชน์จากการขนส่งสินค้าบริเวณเขตสามเหลี่ยมแม่น้ำป่าและเว่ย
- 2) เขตถนนและท่าเทียบถ่ายสินค้า เพื่อรองรับกับแผนเครือข่ายทางด่วนในลักษณะตัวอักษร 米 และโครงการ “เครือข่ายทางด่วน 2637” ที่รัฐบาลได้กำหนดแผนการดำเนินงานไปเมื่อปีพ.ศ. 2552 โดยมีเป้าหมายการเดินทางจากนครซีอานสู่ 8 มณฑลเพื่อนบ้านรอบทิศทาง
- 3) เขตสินค้าทัณฑ์บนและโลจิสติกส์ ประกอบด้วย อาคารสำนักงานขนาด 6,000 ตารางเมตร จุดตรวจช่องทางเข้าออกอย่างละ 5 ช่องทางซึ่งติดตั้งระบบเครื่องชั่งอิเล็กทรอนิกส์และระบบวีดีโอเฝ้าระวัง อีกทั้งเชื่อมต่อกับเครือข่ายของศุลกากรและ CIQ นครซีอาน (สำนักงานควบคุมคุณภาพตรวจสอบและกักกันโรค) โกดังเก็บสินค้าและห้องวีดีโอวงจรปิด
- 4) ศูนย์โลจิสติกส์ด้านเวชภัณฑ์ทันสมัยแห่งภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน เกิดจากการรวมตัวของ 3 อุตสาหกรรมหลัก คือ แพทย์แผนจีนแนวโมเดิร์น โลจิสติกส์เวชภัณฑ์และการบรรจุภัณฑ์เวชภัณฑ์

5) เขต Xi'an China South City ศูนย์กลางทางการค้า โลจิสติกส์และแหล่งกระจายสินค้าที่ทันสมัย

(สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน, 2556)

3. ทางอากาศ

ท่าอากาศยานนานาชาติ

1) ท่าอากาศยานนานาชาติเสียนหยาง เป็นศูนย์กลางการขนส่งทางอากาศที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน โดยมีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นลำดับที่ 5 ของประเทศ เปิดให้บริการทั้งเส้นทางการบินภายในและระหว่างประเทศกว่า 119 เส้นทางไปยังเมืองต่างๆในประเทศและต่างประเทศ ปัจจุบันมีสายการบินที่เปิดทำการบินในประเทศทั้งสิ้น 16 สายการบิน

2) ท่าอากาศยานเหยาซุน (สนามบินภายใน) เป็นสนามบินของกลุ่มบริษัท AVIC Xi'an Aircraft Industry (Group) Company หรือ “ซีเฟยกรุ๊ป” รัฐวิสาหกิจที่ทำหน้าที่ผลิตและประกอบอากาศยานที่ใหญ่ที่สุดของมณฑลส่านซี ทั้งเครื่องบินพลเรือนและที่ใช้ในการพาณิชย์ ตั้งอยู่ในฐานการผลิตอากาศยานแห่งชาติเฉียนเหลียง (สำนักยุทธศาสตร์การพาณิชย์, 2556)

การคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ในภาคตะวันตกมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว อันเนื่องจากรัฐบาลกลางส่งเสริมให้บริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนในภาคตะวันตก มูลค่าการค้าต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ให้ทันสมัยและครบวงจรสอดคล้องภาคธุรกิจที่ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น

สรุปและอภิปรายผล

มณฑลส่านซีเป็นมณฑลตอนกลางของประเทศ มีพื้นที่เชื่อมต่อกับ 8 มณฑล และมีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ ดังนั้นรัฐบาลกลางของจีนจึงเลือกมณฑลส่านซีเป็นศูนย์กลางในการกระจายความเจริญจากภาคตะวันออกไปสู่ภาคตะวันตกภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจกวางเจียง-เทียนส่วย โดยเริ่มจากการพัฒนาเมืองศูนย์กลาง(นครซีอาน) แล้วค่อยขยายการพัฒนาไปสู่เมืองศูนย์กลางระดับรอง และพื้นที่อื่นๆต่อไป แนวทางการพัฒนามณฑลส่านซี ได้แก่ 1. การพัฒนา(เขตเอียนเหลียงในนครซีอาน มณฑลส่านซี)ให้เป็นฐานอุตสาหกรรมการบินที่ครบวงจรที่สุดของจีน 2. การพัฒนา(เมืองหยูหลิน มณฑลส่านซี)ให้เป็นหนึ่งในฐานการผลิตพลังงานที่สำคัญของประเทศ และ 3. การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ที่ครบวงจร ไม่ว่าจะเป็นทางบก ทางน้ำและทางอากาศ การพัฒนาดังกล่าวเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง อาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาเศรษฐกิจของมณฑลส่านซีจะเป็นแรงสนับสนุนอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในภาคตะวันตกของจีนและเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์.(2545). เส้นทางอนาคตความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจไทย-จีน. กรุงเทพฯ :

ม.ป.พ.

ก้องเกียรติ โอภาสวงการ.(2545). กลยุทธ์การต่อรอง. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ผาสุก พงษ์ไพจิตร.(2541). พัฒนาการอุตสาหกรรมและพัฒนาศรษฐกิจของเกาหลีใต้.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มนตรี กรรพุมมาลย์.(ม.ป.ป.). การพัฒนาชุมชนแนวคิดและการดำเนินงาน. กรุงเทพฯ : ไชออน

มีเดีย.

มิ่งขวัญ ขาวสะอาด.(2549). โครงการศึกษาการจัดการทรัพยากรลุ่มน้ำโขงไทย-ญานาน. กรุงเทพฯ

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วราวรรณ ตั้ตระกูลพงษ์.(ม.ป.ป.). การพัฒนาเศรษฐกิจ.พิษณุโลก : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ.

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2537). ลู่ทางการค้าและการลงทุนไทย-จีน(ตอนใต้). กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2548). สารานุกรมเศรษฐกิจจีน.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ผู้จัดการ.

ศิลปากร แสงสินชัย.(2549). **The Chinese century** จีน--มหาอำนาจโลก. กรุงเทพฯ : ฐานบุ๊คส์

สุพรรณดิ ดันดิศรีสุข.(2530). นโยบายการคลังกับเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

อวยพร สุธาทองไทย.(2549). **หนึ่งมณฑล หนึ่งประเทศ : เศรษฐกิจจีน 11 มณฑล**. กรุงเทพฯ :
ผู้จัดการ.

อักษรศรี พานิชสาส์น.(2549). **มองจีนมองไทย**. กรุงเทพฯ : บริษัท เนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป จำกัด.

อักษรศรี พานิชสาส์น.(2550). **ปักธงรุกตลาดจีน**. กรุงเทพฯ : KHUM TONG INDUSTRY &
PRINTING.,LTD.

ฐานข้อมูลออนไลน์

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (2556). **โลจิสติกส์**. เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2556. เข้า
ได้จาก <http://logistics.dpim.go.th/exchange/faq.php>

นัตรชัย วีระเมธีกุล.(2537). **การพัฒนาเศรษฐกิจ**. เข้าถึงเมื่อ. เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2556. เข้าได้
จาก <http://info.gotomanager.com/news/details.aspx?id=7620>

คุณเนตร อางหาญศิริ. (2551).**อุตสาหกรรมการบินกับความผันผวนที่เงินไหลตาม**. เข้าถึงเมื่อ 6 กรกฎาคม
2556. เข้าได้จาก
<http://www.thaixian.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=538882162&Ntype=3>

ธิดารัตน์ วนพฤษยาศิลป์.(2552). **มณฑลฮานซี**. เข้าถึงเมื่อ 6 กรกฎาคม 2556. เข้าได้จาก
<http://www.thaixian.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=538939791&Ntype=3>

ประชุม อินทร โชติ. (2551).**ทฤษฎีและนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ**. เข้าถึงเมื่อ 4 สิงหาคม 2556.
เข้าได้จาก www.bestchum.com/files/60433_.doc

ผจญ เฉลิมสาร. (2554).**ความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรม**. เข้าถึงเมื่อ 4 สิงหาคม 2556. เข้า
ได้จาก www.m-society.go.th/document/article/article_3489.doc

ภัทรสมน รัตนาถุร. (2552). **การพัฒนาเศรษฐกิจ**. เข้าถึงเมื่อ 22 กรกฎาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://phatrasamon.blogspot.com/2009/04/development.html>

มหาวิทยาลัยเกริก. (2556). **โลจิสติกส์**. เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://ba.krirk.ac.th/article/Courses/Bachelor/139/>

วรลักษณ์ จรรย์รักษ์. (2553). **พัฒนาการด้านเศรษฐกิจของประเทศไทย**. เข้าถึงเมื่อ 14 สิงหาคม

2556. เข้าได้จาก www.social.cru.in.th/local/Lesson/WordXP/5.doc

รวุฒิ จำลองนาค. (2548). **“ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับกลุ่มทุนผูกขาดในบริบทเศรษฐกิจการ**

เมืองไทย”.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ (การปกครอง) บัณฑิต

วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงเมื่อ 28 สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

http://www.tnrr.in.th/index.php?option=com_dscollection&itemid=183290

ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน. (2552). **ข้อมูลพื้นฐานसानซี**. เข้าถึงเมื่อ 22 มิถุนายน 2556. เข้าได้จาก

<http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/index.php>

ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน. (2554). **มณฑลसानซี**. เข้าถึงเมื่อ 24 มิถุนายน 2556. เข้าได้จาก

<http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/china-info/country/shaanxi/index.php>

ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในจีน. (2556). **เศรษฐกิจसानซี**. เข้าถึงเมื่อ 24 มิถุนายน 2556. เข้าได้จาก

<http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/china-economic-business/>

ศูนย์ความรู้เพื่อการค้าและการลงทุนกับจีน.(2555). **อุตสาหกรรมในसानซี**. เข้าถึงเมื่อ 22 มิถุนายน

2556. เข้าได้จาก <http://www.chineselawclinic.moc.go.th/>

ศูนย์ความรู้เพื่อการค้าและการลงทุนกับจีน.(2556). **มณฑลसानซี**. เข้าถึงเมื่อ 22 มิถุนายน 2556. เข้า

ได้จาก <http://www.chineselawclinic.moc.go.th/>

สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน. (2554). **มณฑลช่านซี**. เข้าถึงเมื่อ 3 กรกฎาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://www.thaiembbeij.org/thaiembbeij/th/consulate-general/xian/>

สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน.(2556).**มณฑลช่านซี**. เข้าถึงเมื่อ 3 กรกฎาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://www.thaiembbeij.org/thaiembbeij/th/consulate-general/xian/>

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.(2556). **โลจิสติกส์**. เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://www.logistics.go.th/e-learning/>

สายณรงค์ รสานนท์. (2547). “**คอลัมน์ รู้เขา รู้เรา มิรู้แพ้**”. เข้าถึงเมื่อ 28 สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://articlesbysainarong.igetweb.com/tag/article>

สำนักข่าว Securities Times ประเทศจีน.(2554). **โครงการพลังงานสามเหลี่ยมทองคำ**. เข้าถึงเมื่อ 24

สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

https://m.facebook.com/note.php?note_id=240379405973876&_mn_=10

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.(2542). **การพัฒนาเศรษฐกิจ**.

เข้าถึงเมื่อ 1 กรกฎาคม 2556. เข้าได้จาก <http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=359>

สำนักยุทธศาสตร์การพาณิชย์. (2556). **มณฑลช่านซี**. เข้าถึงเมื่อ 22 สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

http://www.chineselawclinic.moc.go.th/info/info_detail.php?idcont=26&idcontsub=399

สุภาภรณ์ อัสวไชยชาญ. (2551). **Logistics**. เข้าถึงเมื่อ 26 สิงหาคม 2556. เข้าได้จาก

<http://downtoearthsocsc.thaigov.net/1/modules.php?name=News&file=print&sid=78>

